

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים יז. תורה אור השלם

מסורת הש"ס

(א) [לעיל עה, ב] ובעירוזין
קד :

גליון הש"ס

תום' ד"ה רביעי בקדוש וכו'
וחא קייל בהספלת שס לל
מזכ כלס מזו וליל מדמוס
סוף פרוצן קד ע"ב פ"י ב"ק
סס ע"ב מוס' ד"ה וקמיימי:
בא"ד טיהו י"ל ע"י טויר
לכץ חגיגה כג ע"א ד"ה מת
תחוב:

רבינו חננאל

[illegible]

ואמר רב. לקמן: **אישכנש כהני**. שטערו רביעי בקדוש. אלמא יין
 ושמן דמשקי בית מטבחיא ניזילו ויטעמולו ואי עוממח משקין דרבנן
 לא אחרת דלא גזור עלייהו אי נמי בטומאות דרבנן קא דניק להו
 חמיני כלהו וכבר נגזרה טומאה על המשקין כימי חמי הניזיל שיהי
 מלאשני נכסת הגדולה קשיא לרב דהא
 ואמר דקן ממס ויכ"ש אי דלאורייתא
 קא משעבי קשיא לרב והא ליכא
 למימר למדרבנן ודלא כיוסין כן
 ויעזר דלקרא לא פליג דמשמע
 ליחית עלייהו טומאה אי דלאורייתא
 אי דרבנן: **מדי** הוא **טעמא** אלא
 לרב. כלום אחא ממשקא אלא לרב
 קשיא ליה הלא נעלום חמי
 בדרבנן דניק להו וכבר נגזרה גזירת
 טומאה על המשקין ולרב אליצא
 דיוסף כן יעזר לא מיקיש דרב משקי
 מי מטבחיא חמי בעדמותו של יוסף
 משקא העטמחים דס ומיס אלא
 ממשקא מדמחא היין והשמן שהם
 משקא העצמה גזרו רבנן טומאה
 עלייהו והיינו בדפסד טומאות דהאי
 קרא איכא אכול מנמח אכול ומשק
 מנמח משקא דמדרבנן טומאה עושה
 כיוצא בה: **מי כתיב ונגע כנפו**. אל
 הלאה דמשמע ששפרן נגע בלחם
 דלגח הוא ראשון מה שנגע בכנפו
 נגע ללחם דהוא"ל לחם שני: **כנפו**
נגפס. קס"ד טמא מת שהוא אכ
 הטומאה שער: **בגל אלה**. כסדר
 שפירשנו טמא מת בלחם ולחם בגזיר
 יסודי: **מדבאל אישכנש**. דלמרו
 ליה רביעי עמא כדכתיב ויאמרו
 יטמא הכא נמי לא אישכנש ואילו
 שנה שנגע בכנפו אמר להו דה"ל
 שנה חמישי ומסח הכי אמרי ליה
 שטור אלא לרב דלמך גבי שרן נמי
 רביעי בעא מייניהו מאי שנה דלמרו
 ליה טהור: **קבאין סן טעומאם**
רמי. ויודעם שהשלישי עושה בה
 עשה ולא היו קבאין טעומות שכן
 בסבורין שאין שלישי עושה בה
 רביעי: **רבינא אמר**. לא היו קבאין
 רביעי בקדוש כלל וזכי מת שלישי
 בקדוש בעא מייניהו דהאי טמא נפש
 דקרא לאו טמא מת אלא מת ממס
 כלומר טומאה נפש ומת אבי אבות
 ונלחם אכ וזיר ראשון ויין שי ושמן
 שלישי: **ויען חגי ואמר וגו'**. סיפיה
 יקריבו וכן לא מעשה ידיה ואשר
 יקריבו כס טמא הוא: **בשלמא לרב**.

דלמאר אישכנש כהני היינו דקרי למעשה ידיהם עמאל: איסמוי ק
טעמאל: הא: וכן. לאו תמיהא משמע: שקלוקו מעשיש. נלחר
ולולוי. דמי מדרבוי ובהא כמי ין ושמן דמטמלו הא ניחא א
אחרים הא טומאה עצמי ים כהן משכחה לה להאי דכתיב כי יגע
קמא נקט ולא אישכנש כמי שכתחלה שאלם על הקדר ואמרו לו
יין מדרבוי טומאין שום דבר ולבסוף שאלם אם יגע הטמא על
סכר ליה כרבי דלמך דכן ממש כימי משכחה לה. להאי יטמא
קשיא: ולטמול. דלמך לא אישכנש ופרסי למיתיה מאוס דמחשי
היה טמא ואע"ג דמן היין קבלה אלאה משקין מטמאין אחרים: הא
אפי' אחריו נמי מטמול היינו דפרסי למיתיה לעיל ואמר הא דלא
הא אי היה יין שלישי הוא עבדי ליה רביעי אלף אי מנה מנה
היה יין שהי שלישי לשמן לא עבדי: מסיי ין מרבוי. כלומר כל
ושמן למחות: טעמול כניס. כעורה והויאלן לחור ופסלו כיואל
לחן חורט טומאה מתחלה לעמא אחרים וכן עצמן ודאי טמאין
והניסן לפנים טמאין ואפילו לעמא אחרים טומאין כבר יראה ב
אמרינן חורט טומאין למרע: אלף כקומן. כסיס: דמיתחא
משמע חול כשטמול מתקומן ותוסף דלא סימיה פירושא דמיתחא

[illegible]

רביעי' בקודש בעא מיניה. פ"ה דנגע בכנפו היינו שרן אל הללם והללם אל המיד וכי' וקשה לר"ם דמאי שנה דואל כל מאלל יהיה פירוש או אל כל מאלל יומר מכולם ועוד למה דחק שמואל למק' כמה שנגע בכנפו ליתא אל כל מאלל דקואק ועוד למה קורא הכתוב לשרן עקב ועוד דמפרש רבינא ההם רביעי' צדקש הכה שלישי שיהלם נעשה אב הטומאה שנגוע במה *והא קיימא לן בהפסלת (גדה תהי) דכל דבר שאין לו טעמה צמקא אינו נעשה אב הטומאה *מיהו יש לומר דלזין נעשה אב הטומאה היינו דיוקא לטמא אדם וכלים אבל לאוכלין ומשקין נעשה אב הטומאה ומפרש"ה דהש"ך נגה בכנף ונעשה ראשון והכנף אל הללם או אל המיד וחד מהנך אל היין או אל השמן וק"ל שנה ואל כל מאלל היה ארבעה ונקט סדר כפי מאלל משקא מאלל דלף כני למינקט שיעשה כיוצא בו ולשמואל דייק מדכתיב בכנפו הרי חמש והשחא אחי שפיר לרבינא דאמר הכה שלישי שהכנף הנוגע במה נעשה אב הטומאה כדן אל הללם: אבל

את שרץ רבנא אמר התם רביעי הכא שלישי
כן העץ הזה וכן הגוי הזה לפני נאם ה' וגו'
תיב טמא אלא לשמואל אמאי טמא איתמוהי קא
מעשה דיהם כתיב מר זוטרא ואיתימא רב
זוטא מעשיהם מעלה עליהם הכתוב כאילו הקריבו
משקי בית מטבחיא ולוי תנא משקי בי מדבחיא
ליה כשמואל דאמר ⁶דכן מלטמא טומאת אחרים
להן משכחת לה דנגעי כולהו בראשון אלא אי
ממש היכי משכחת לה על כרחך כשמואל סבירא ליה
ר לה כרב דתני משקי בית מטבחיא אבל משקי בי
טמאור רביעי הוא דלא עבד חמישי הא שלישי עבד
כלוי דתני משקי בי מדבחיא מאי איריא רביעי דלא
ושלישי נמי לא עבדי על כרחיך כרב סבירא ליה
כוותיה דלוי תניא כוותיה דלוי הדרם והיין והשמן
חיא שנטמאו בפנים והוציאן לחוץ טהורין נטמאו
ממאין איני והאמר רבי יהושע בן לוי משקי בי
בן אלא במקומן מאי לאו למעוטי נטמאו בפנים
מעוטי נטמאו בחוץ והכניסן בפנים והא במקומן
אמרו דכן אלא שנטמאו במקומן תניא כוותיה דרב
מטבחיא שנטמאו בין בכלים בין בקרקע טהורין
רבן

ממנו. מאחר שבקצותיו הן נחלכות טומאה ובי כל מעשה ידיהם
זמנה יהיה מתנבא שיקלעו מעשיהן צבית שבי בשאר עבירות;
וכבר ליה בזה מילתא שמחל דדק דיוקן ר' יעקב דקן מלמלא
עמא נפש בכל אלה דקאמר יטמא דנגשו כולהו בראשון ולא אסדרא
האחרון לא יטמא מפני שהיו לא יכול לטמא לשמן שאין משקין
בכל אלה כלומר אז בזה אז בזה ואמרו ליה יטמא: **אלא** שן
ברא בשמאל דרש גופיה לא קשיא דליהו תני מטבחיאל אלל לזי
היה השמן הזה שגשג בצנפו כפי האז רביעי היה היה שמן
יטמא אי. תנא בעדותו של יוסף משקה מטבחיאל אלל משקה מדבחיאל
י שביעו משום הדמיון היה והיון שהוא רביעי לא עבד ליה חמישי
אל כליו מאי איריא דפריש לעיל משום הדמיון היה אפילו אי
שן קודם נקראין על שם מוצא כגון דם לזריקה ומים יין לנשך
אלו ראויין עוד לתנא: **עשרים**. מלמלא אחרים שהיו לא ירדה
גבוהת חגי: **אלל נטמא בחוץ**. קודם שהיה שם מדבחיאל עליהן
ומי הפקיע: **איני**. אירשא פריך דקמי הויזון לחון טבורין ולא
ומאלו בחוץ והכניסו לפניו. דמתוך לישנא כפיסא דמילתא דהכי
ליה והא במקומן קאמר דמשמע כל זמן שהן במקומן טבורין ומו לא:
רצן

דוד ושמאל לא חלקו אלא במשקה בית מטבאי שהן הדם והמים, שהם אומר דכן כמש וזה
 בין ובשמן הכל מידים דאחריני ומי טטמא. מפרש שמאל חמישי בעא מיניה ואמר יהוה
 הבא מבח היין והשמן טמא הוא שנטמא ממגעם. תניא כלי הדם והמים והיין והשמן משקה
 דאע"פ שיצאו לחוץ בטהרתן הן עומדין. ותניא כרב הדם והמים משקה בית מטבאי שנטמאו

1. וְהָיָה אִישׁ בְּשׁוֹר קֶשֶׁשׁ
בִּכְנָף בְּדוֹר וְנֹעַם בְּכַנְפוֹ אֶל
הַחֶלֶם וְאֵל הַיָּחִיד וְאֵל הַחֵן
וְאֵל שֶׁנָּח וְאֵל כָּל מִקְאֵל
וְהִקְדֵּשׁ חֲנֻנִי הַבְּהֻמִּים
חֲנִי בִּי
2. יִמְאֹר חֲנִי אִם יָעוּט
נֶפֶשׁ כְּבִי אֵלֶּה הִשְׁמָא
חֲנֻנִי הַבְּהֻמִּים יִמְאֹר
יִמְאֹר
3. וְיֵצֵא חֲנִי יִמְאֹר כִּי הֵינִי
זֶה וְכֵן הֵנִי זֶה לִפְנֵי
אֲנִי וְכֵן כָּל מַעֲשֵׂה
יְדֵיכֶם וְאֶשֶׁר יִקְרֹב שֶׁם
טָמֵא הוּא:
חֲנִי בִּי

רבינו חננאל (השקד)

[illegible]

מרבחיא שנטמא בפנים וכו'.
בקרקע וכו' בכלים טהורין.